

Oláh András

kapituláció

tested megbontott anyag
 az ágybetétet szorítod görcsösen
 sebeidet veszed számba: a sok bekapott tust
 melyek tükrében saját találateid elenyésznek
 rongyos kifestőkönyv az élet
 s benne kitört hegyű ceruza vagy
 félreértések dacolnak a múlttal
 szaporán zihál a hajnal
 átizzadt párnádba fúlnak az érvek
 – végül győz a vizezési inger
 és kapitulál a gyáva önérzet

nem jöttél közelebb

voltam bűnben élő szabadlelkű őrült
 életem megcsalt szerelmekkel bővült

voltam lázadó – ki előre menekült
 s törvénynek szabálynak ellene szegült

vétkeim nem bántam: az Úr csak vállat vont
 – eljön majd az idő amikor árat mond –

a viszolygó érzés szívemben egyre nő
 a kifosztott múltból nem fakad több erő

a tünékeny fényben már semmit sem látok
 csak egy lekaszabolt és kivérezett álmat

fogolycsere

megcsörrent a telefonom
 már ötödször kerestél – éreztem
 hangodon a fojtott szemrehányást –
 szabadkoztam hogy csak most
 kapcsoltam vissza a készüléket
 de tudtam: a szavak sötétjéből kisejlik
 a bennem homályló áramszünet
 – elengedtelek hát s elengedtél te is:
 nem volt ez más mint szimpla fogolycsere

végállomás

arra riadtam hogy rossz álmod vagyok
 s hogy izzókészletedből kiloptam a napot
 viaszfehér arcod pofonokra ébredt
 szikkadt mosolyodhoz önzésem a méreg
 végállomás ez – itt nem adnak vacsorát –
 vak műszerek jelzik: már várnak odaát